

ת"פ 834/07/12 - מדינת ישראל נגד פרוספר ביבי, ליאור נחמיה, חדוה צפתי

בית משפט השלום בירושלים

05 יוני 2016

ת"פ 834-07-12 מדינת ישראל נ' ביבי ואח'

בפני כב' השופטת חגית מאק קלמנוביץ, ס. נשיא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. פרוספר ביבי

2. ליאור נחמיה (עציר)

3. חדוה צפתי

גזר דין לנאשם 1

1. הנאשם חדוה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה בצוותא לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977. התיקון נעשה במסגרת הסדר טיעון בעניינם של נאשמים 1 ו-2 שלפיו כתב האישום תוקן, המאשימה הגבילה עצמה לעונש של שישה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים והנאשמים היו חופשיים בטיעוניהם לעונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נאשמת 3 היתה בקשה רומנטית במשך מספר חודשים בשנת 2007 עם המתלונן בתיק. בשלב מסוים נותק הקשר ביניהם. ביום 15.2.09 ביקשה נאשמת 3 מהמתלונן להחזיר לה דיסקים השייכים לה, והם קבעו להיפגש לצורך כך בכביש 38, סמוך לפסי הרכבת בדרך לבית שמש. נאשמת 3 הגיעה למקום בלויית נאשמים 1 ו-2 וכן בנה של נאשמת 3 וחברתה.

במקום המפגש יצאו כל המלווים מהרכב ונאשמת 3 נשארה בו לבדה. המתלונן נכנס לרכב וישב לצידה של המתלוננת, ואז נכנסו נאשם 2 ובנה של הנאשמת לרכב והכו את המתלונן. נאשם 1 משך את המתלונן בחזקה מהרכב, ואז החלו נאשמים 1 ו-2, אשר הצטיידו מבעוד מועד בכפפות גומי, להכות את המתלונן באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו, ונאשם 2 אף איים עליו ש"ידפקו בו כדור" והצמיד חפץ מתכתי לראשו של המתלונן. בנה של נאשמת 3 אף הוא הכה את המתלונן ובעט בו. נאשם 2 זרק את תכולת ארנקו של המתלונן ודרש ממנו כסף. בשל האימה שהטילו עליו נאשמים 1 ו-2, המתלונן עשה את צרכיו במכנסיו, ונאשם 2 הוריד את מכנסיו של המתלונן. בהמשך נאשמים 1 ו-2 מחקו את מספר הטלפון של נאשמת 3 מהטלפון של המתלונן, והורו לו להישאר שוכב על הארץ כשידיו על ראשו ולספור עד 100. הנאשמים והאחרים עזבו את המקום.

2. ביום 8.2.16, המועד בו אמורות היו להישמע ההוכחות בתיק, הודיעו הצדדים על הסדרי טיעון. לגבי נאשמים 1 ו-2 נקבע, כאמור, כי כתב האישום יתוקן, הנאשמים יודו בעבירה של תקיפה בצוותא והמאשימה תגביל עצמה לעונש של שישה חודשי מאסר בפועל. לגבי נאשמת 3 תוקן כתב האישום לעבירה של סיוע לתקיפה בצוותא והוסכם על עונש

עמוד 1

של של"צ, כשהצדדים טענו בנוגע להיקף השל"צ.

עניינם של נאשמים 2 ו-3 הסתיים בדיון בו הודיעו הצדדים על ההסדר, וב"כ נאשם 1 ביקשה לדחות את הטיעונים לעונש. נאשם 2 נדון לשישה חודשי מאסר בפועל, מהם חודשיים בחופף למאסר אחר שריצה אותו זמן וארבעה חודשים במצטבר, וכן נדון למאסר על תנאי. נאשמת 3 נדונה לשל"צ בהיקף של 120 שעות.

3. ב"כ המאשימה טען כי הסדר הטיעון מאזן נכונה בין חומרת העבירות לבין חלופה הזמן הרב מאז ביצוע העבירות בשנת 2009 והקשיים הראייתיים שבאו לביטוי באי התייצבותו של המתלונן שנקרא להעיד. לדבריו נסיבות האירוע הן מהחמורות ביותר האפשריות בעבירה של תקיפה סתם. בנוגע לחלקו של נאשם 1 באירוע בהתייחס לחלקו של נאשם 2, הצדדים הגיעו להסכמה לפיה יפורט חלקו של נאשם 1 בהתאם להודעת המתלונן במשטרה. בהתאם לכך פירט ב"כ המאשימה כי כאשר נאשם 2 רוקן את תוכן ארנקו של המתלונן, נאשם 1 כעס עליו ואסף את תמונות הרבנים שנפלו מהארנק. כאשר נאשם 2 איים "לדפוק כדור" במתלונן, נאשם 1 אמר לו "עזוב אותך". נאשם 2 ביקש לקחת כסף מהמתלונן ונאשם 1 התנגד לכך. ובזמן שנאשם 2 בדק אם המתלונן עשה את צרכיו במכנסיו, נאשם 1 ביקש מנאשמת 3 להתרחק מהמקום כדי שלא לפגוע עוד בכבודו של המתלונן. עוד נאמר כי בזמן העימות שנערך ביניהם אמר המתלונן לנאשם 1 כי הוא סולח לו.

לדברי ב"כ המאשימה, נאשם 1 לקח חלק אקטיבי ופעיל באירוע והיה חלק אינטגרלי ממנו לאורך כל הדרך. בנוגע לחלקו המתון יותר של נאשם 1 בשלב השני של האירוע, טען התובע כי לא ניתן לדעת אם הדבר נבע ממניעים אלטרואיסטיים של נאשם 1 ומחרטה כנה, או מחלוקת תפקידים בין שני הנאשמים. הוא הסכים כי יש לתת לכך ביטוי בענשה, ועל כן ביקש להטיל על נאשם 1 עונש של חמישה חודשי מאסר, אשר לטעמו לא ראוי שיבוצעו בעבודות שירות. בהתאם להסדר התובע לא ביקש להטיל על הנאשם קנס, ומאחר שלא הצליח ליצור קשר עם המתלונן נמנע מבקשת פיצוי למתלונן.

4. ב"כ נאשם 1 התייחסה בטיעוניה לשינוי הגדול שחל בנאשם מאז ביצוע העבירה ועד היום. לדבריה לנאשם עבר פלילי, אולם לפני כשנתיים הוא החליט להתחיל בדרך חדשה ונקיה מכל התנהגות עבריינית. הוא עבר בהצלחה טיפול בקהילת רטורנו, שהם במקום שבעה חודשים ולאחר מכן שלושה חודשים נוספים בהוסטל. לאחר מכן החל לעבוד בעבודה מסודרת בחברה שבה הוא עובד עד עתה ושומר על יציבות תעסוקתית. חלק גדול משכרו משלם נאשם לגרושתו ולילדיו. הנאשם מטופל גם כיום במסגרות שיקומיות הכוללות מעקב אחר ניקיון מסמים, וכן משתתף בתכנית שנים עשר הצעדים ובמפגשי ארגון M.A. הסניגורית הדגישה כי הנאשם מנהל מלחמה יום יומית על נקיונו, וכי עונש מאסר ולו יום אחד בעבודות שירות יגרום לקריסתו ויעמיד בסיכון את שיקומו.

בנוגע לנסיבות ביצוע העבירה טענה ב"כ הנאשם כי הדיסקים שהמתלונן התבקש להחזיר היו דיסקים אינטימיים שהיו בידי המתלונן, כי המתלונן הוא בעל הרשעות קודמות והנאשמת חששה מפניו וכי למתלונן אין עניין בתיק. עוד טענה כי שיקומו המשמעותי של הנאשם מצדיק חריגה ממתחם הענישה. ב"כ הנאשם ביקשה להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד של מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

הנאשם עצמו חיזק את דברי באת כוחו. הוא תיאר את עצמו בעבר כילד רחובות בעולם הפשע, אולם לדבריו לאחר שנישא והביא ילדים הוא אדם אחר, משתקם ומנסה לעלות על הדרך, ומפרנס את משפחתו בכבוד.

5. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש הפניתי את הנאשם לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות, אולם הנאשם נמצא בלתי מתאים לביצוע עבודות שירות.

בגזר דין מיום 8.2.16 בעניינו של נאשם 2 קבעתי לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר אשר יכול שירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך שנה וחצי ואף למעלה מכך. מעשיהם של הנאשמים פגעו במתלונן פגיעה קשה, פיזית ונפשית, בשל האיומים הישירים על חייו. העבירה בוצעה על ידי הנאשמים בצוותא, לאחר תכנון מוקדם. מלכתחילה העונש הראוי למעשי הנאשם הוא מאסר בפועל לתקופה משמעותית. אני סבורה שעמדתה מאשימה, אשר הגבילה את עצמה תחילה (בהצגת ההסדר) לעונש של שישה חודשי מאסר ולאחר מכן (בטיעוניו לעונש, בשל השוני בין נאשמים 1 ו-2) לחמישה חודשים, משקפת שקלול הנסיבות המקלות, ובהן הזמן הרב שעבר מאז ביצוע העבירה, העדר עניין ושיתוף פעולה מצד המתלונן, ההימנעות מהעמדה לדין של מעורב נוסף - בנה של נאשמת 3, וכן השיקום שעבר נאשם 1 לאחר ביצוע העבירה.

באשר לשיקומו של הנאשם, אני מקבלת את הטענה לפיה הנאשם עבר הליך שיקום משמעותי ויש להביא את הדבר בחשבון בגזר הדין. הדבר עולה מדברי הנאשם ובאת כוחו הנתמכים ממכתבים מהגורמים המטפלים השונים. כמו כן הוא מתיישב עם הרישום הפלילי של הנאשם, אשר כולל רצף של עבירות שונות, בעיקר עבירות אלימות וסמים, אולם ההרשעה האחרונה בו היא משנת 2012 ומתייחסת למעשים שבוצעו בשנת 2011. קיים קושי בכך שההערכה והנתונים אודות הליך השיקום לא הובאו באמצעות שירות המבחן, המשמש כידו הארוכה של בית המשפט בנושאים אלה. אולם לנוכח העובדה שהפניית הנאשם לתסקיר היתה מאריכה את ההליכים בחודשים רבים נוספים אין לזקוף עובדה זו לחובת הנאשם.

שיקולי השיקום עשויים להביא במקרים מתאימים גם לחריגה ממתחם העונש ההולם. אולם במקרה זה הנאשם לא נמצא מתאים לריצוי עבודות שירות, והעונש שביקשה באת כוחו להטיל עליו הוא עונש צופה פני עתיד בלבד. אני סבורה שעל אף כל הנסיבות המקלות, עונש של מאסר על תנאי והתחייבות אינו עולה בקנה אחד עם החומרה הרבה של המעשים בהם הורשע הנאשם. על כן אין מנוס מהטלת עונש של מאסר בפועל. יש לקוות שהנאשם יוכל לרצות את עונשו במסגרת המתאימה לאסירים נקיים מסמים, ולשוב לאחר מכן למסגרות התומכות בחייו.

בקביעת תקופת המאסר אני מביאה בחשבון את העונש שהוטל על נאשם 2 - מאסר בפועל למשך שישה חודשים, מהם שניים בחופף למאסר אותו ריצה. כמו כן אני מתחשבת בעובדות המוסכמות שפורטו, בדבר חלקו המצומצם יותר של נאשם 1 בחלקים מן האירוע. עם זאת יש לציין כי המעורבות הקטנה יחסית של נאשם 1 נוגעת לחלקים ספציפיים של האירוע, ולא לאירועים המרכזיים של התקיפה והפעלת האלימות הקשה כלפי המתלונן, על ידי נאשמים 1 ו-2.

6. לנוכח כל האמור אני דנה את נאשם 1 לעונשים אלו:

1. מאסר בפועל למשך ארבעה חודשים. הנאשם יתייצב לריצוי העונש ביום 1.8.16 שעה 8:00 בתחנת המשטרה במגרש הרוסים.

2. מאסר על תנאי לשלושה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ו, 05 יוני 2016, בנוכחות הצדדים.